

ยอดพญโจรสลัด ๑

盜妃天下

เย่วซู่อวี่น^{*}
เขียน

ลีลรั๊กซ์
แปล

บทนำ

“ท่านแน่ใจรึว่าอยากจะสู้กับข้า” นางจ้องเขาเขม็ง ดวงตาที่เคยแวววาวสดใสในอดีตนั้นทั้งลุ่มลึก เห็นทาง และเยือกเย็นราวกับ หิมะในทะเลสาบอันเงียบสงัด

“ใช่!” เขาตอบเสียงแข็งอย่างไร้ซึ่งความลังเล น้ำเสียงของเขาเย็นชายิ่ง ทว่าสายตาของเขาเย็นชาเสียยิ่งกว่า เย็นเยียบจนคล้ายลมเหนือที่พัดกระหน่ำ บนยอดหน้าผา ชวนให้หนาวเหน็บเข้ากระดูก

นางคลี่ยิ้มบาง ที่แท้คนที่เขารักมาโดยตลอดหาใช่นาง วันนี้เพื่อคนใน ดวงใจ ในที่สุดเขาก็หันหน้าเข้าห้ำหั่นกับนางเสียแล้ว

นางนับเป็นอะไร แล้วลูกในท้องนางนับเป็นอะไร ทั้งหมดนี้อาจเทียบ กับ หงุ้งในดวงใจเขาผู้นั้นได้เลย!

การรอคอยอย่างโง่เง่าตลอดสี่ปี ความรักความอาทรในหลายวันมานี้ สิ่งที่แลกมาได้ มีเพียงการต่อสู้กันเช่นนี้เท่านั้น!

นางตัดสินใจหันหลังกลับ เดินไปสองสามก้าวแล้วหยุดที่ได้ต้นเหมยเก่าแก่ ริมน้ำผา

นางยื่นมือออกไปชักดาบโค้งจันทร์เสี้ยวออกมา ก่อนจะพาดดาบที่กิ่งไม้ สตรีที่ถูกแขวนอยู่บนกิ่งต้นเหมยผู้นั้น สตรีที่เขารักสุดหัวใจผู้นั้น เมื่อ เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดก็ทำให้คร่ำครวญอย่างน่าเวทนา

เขามองหญิงสาวด้วยแววตาอ่อนโยนปราดหนึ่ง “ไม่ต้องกลัว ข้าต้อง

ช่วยเจ้าให้ได้!”

หิ! ที่แท้เขาก็อ่อนโยนเช่นนี้ได้เหมือนกัน เพียงแต่คนคนนั้น แต่ไหนแต่ไร มิใช่นางเท่านั้นเอง

“เจ้าคิดจะทำอะไร” เขาหันไปมองนาง นัยน์ตาดำลึบเต็มไปด้วยความ เย็นชาและเฉียบขาด

มุกปากนางยกขึ้น ไม่อาจข่มกลั้นเสียงหัวเราะที่เปล่งออกมาไม่หยุด ความหยิ่งทะนง ความอาฆาตแค้น และความขมขื่นอันสุดพรรณานอกออกมาเป็น คำพูดเจืออยู่ในเสียงหัวเราะนั้น

สายตานางกวาดมองจากใบหน้าเขา แล้วหยุดอยู่ที่พื้นหิมะขาวสะอาด หิมะที่เดิมสะอาดบริสุทธิ์นั้นสะท้อนแสงตะวัน ดั่งเข็มน้ำแข็งพุ่งเข้าสู่ดวงตานาง ลมพายุบนหน้าผาโหมกระหน่ำแรงขึ้น ชำแรกผ่านเสื้อผ้าเข้ามาถึงกลางใจ ความหนาวเหน็บเกาะกุมไปทั่วหัวใจ

“ท่านบอกว่าข้าจับตัวนางมามิใช่หรือ ข้าจับนางมาแล้ว ย่อมต้องสังหาร นาง ท่านบอกว่าท่านอยากสู้กับข้า เช่นนั้นก็ดี ภายในหนึ่งร้อยกระบวนท่า หาก ท่านชนะข้า ก็พาคนที่ท่านรักหนีไปเสีย!” นางเอ่ยชัดถ้อยชัดคำด้วยน้ำเสียง เรียบเฉย นิ้วมือเรียวยาวได้ผ่านตัวดาบโค้งจันทร์เสี้ยว ปรายดาบวาววับ สะท้อนดวงหน้างามหมดจดและรูปโฉมเลิศล้ำหาใดเปรียบของนาง

“ได้!” เขาพยักหน้า เอ่ยเสียงเรียบ

เขาช่างตอบรับได้อย่างเฉียบขาดถึงเพียงนี้...

“แต่ห้ามใช้อาวุธ ต้องสู้ด้วยมือเปล่าเท่านั้น” เขาเอ่ยเสียงเข้ม

นางชักมือกลับ ค่อยๆ พันดาบโค้งไว้รอบเอว เขาคงกลัวว่านางจะปลั่งมือ ฟันกิ่งเหมยหัก แล้วจะเป็นอันตรายต่อผู้ที่เขาห่วงหากระมัง

“ลงมือเถิด!” นางเงยหน้าขึ้น สายตาเยียบเย็นราวแผ่นน้ำแข็งจ้องเขม็ง

นางยกมือขึ้นลูบหน้าท้องเบาๆ เขายังไม่รู้ว่านางตั้งครรภ์ลูกของเขาแล้ว เช่นนี้ก็ดี เขาจะไม่มันได้รู้ตลอดกาล ไม่รู้ว่าเด็กคนนี้จะป็นชายหรือหญิง จะหน้าตาเหมือนนางหรือเหมือนเขา ไม่รู้ว่าในอนาคตเด็กคนนี้จะป็นเด็กเชื้อฟ้งหรือซุกซน...

นางลงมือ แต่ละกระบวนท่าโหดเหี้ยมรุนแรง เขาเองก็มิได้ปราณีเช่นกัน
สายลมพัดผ่าน ดอกเหมยขาวและหิมะที่ยังละลายไม่หมดพรางพรมลงมา
ดุจฝนพรำ

หนึ่งกระบวนท่า!

สองกระบวนท่า!

สามกระบวนท่า!

...

เหนือหน้าผาส่งชัน ชายแขนเสื้อม้วนตัวแหลมซ้ำ พลังวายุจากฝ่ามือรวดเร็ว
และดุเดือด

ต้นเหมยเก่าแก่หลายต้นถูกซัดโจมตีด้วยพลังของคนทั้งสอง ฝนบุปผา
โปรยปรายเต็มฟ้า ก่อนจะร่วงโรยสู่ผืนดิน

วายุর্থของนางแม้มีอาจเทียบเขาได้ ทว่าการที่เขาจะเอาชนะนางให้ได้
ภายในร้อยกระบวนท่านั้น กลับมิใช่เรื่องง่ายเช่นกัน

สองฝ่ามือโจมตีกัน สายตานางมองข้ามฝ่ามือที่กำลังโรมรันพันตู ครั้นเห็น
ใบหน้าราบเรียบไม่สะทกสะท้านและนัยน์ตาดำดุจดมอกหมิพของเขา หัวใจนาง
ราวถูกกรีดผ่านแผ่นน้ำแข็งอันหนาวเหน็บ

ทั้งสองมิได้เพิ่งต่อสู้กันเป็นครั้งแรก แต่ก่อนเขาล้วนยอมให้นาง เล่น
เป็นเพื่อนนาง ทว่ามาวันนี้ เขากลับดุเดือดทุกกระบวนท่า รุกไล่ทุกอย่างก้าว
หมายเอาชนะนางให้ได้ภายในระยะเวลาอันสั้นที่สุด เพื่อจะได้ช่วยนางในดวงใจเขา

สองคนต่อสู้ห้ำหั่นอย่างดุเดือด ครั้นได้ยินเพียงเสียงดังแกรกเบาๆ
ร่างของนางพลันชะงักงัน หันกายกลับไปมอง จึงเห็นว่ากิ่งเหมยที่เขานำร่างหญิง
ผู้นั้นจวนเจียนจะหักลงมา นางค่อนข้างอยู่ใกล้ต้นเหมย พลันปลายเท้าสะกิดพื้น
ติดตัวพุ่งทะยานไปยังเหมยเหมันต์ต้นนั้น ในเวลาเดียวกันดาบโค้งข้างเอว
ก็ปรากฏขึ้น หมุนคว้างไปหาสตรีนางนั้น

ดาบโค้งในมือนาง อ่อนยวบดุดแปรโหม เกี้ยวกระหวัดเอวของหญิงผู้นั้น
เอาไว้ ครั้นออกแรงกระตุก ก็ส่งนางขึ้นไปบนยอดหน้าผาแล้ว

ทว่าเมื่อนางหันกลับมากลับปะทะกับฝ่ามืออันนำครั้นคร้ามของเขา

หน้าอกพลันปวดแปลบ ละอองโลหิตพุ่งออกมาจากปาก พรั่งพรูลงบน
พื้นหิมะขาวบริสุทธิ์

แดงฉานบาดตา แดงเสียจนสะท้านใจ แดงจนน่าเวทนา

ร่างกายบอบบางของนางถูกผลักตกจากหน้าผา ร่วงลงสู่เหวลึกอันมืดมิด
ในเวลาเดียวกันนั้นเอง

“ไม่!” เขาร้องเสียงดังด้วยความตกใจ พุ่งวิ่งไปที่หน้าผาพลงย่นมือ
ออกไป กลับคว้าได้เพียงชายแขนเสื้อของนางเท่านั้น กระนั้นเขาก็ถูกแรงถ่วง
จากนางดึงร่วงหล่นลงไปเสียกว่าครึ่งค่อนกาย ปลายเท้าพลันเกี่ยวเถาไม้ที่ยื่น
ออกมาบนหน้าผาเอาไว้ได้

ทั้งสองคน คนหนึ่งอยู่บนคนหนึ่งอยู่ล่าง ห้อยตัวอยู่บนหน้าผาอย่าง
หมิ่นเหม่

“จับข้าไว้แน่นๆ!” เขาตะโกนบอกนางอย่างตื่นตระหนก

นางจ้องมองหยันดำล้นที่สุ่มลุ่มลึกเสมอมาซึ่งบัดนี้เปี่ยมไปด้วยแว
ตื่นตระหนกอย่างไรที่สิ้นสุด นางยิ้ม รอยยิ้มนั้นสดใสทว่าเศร้าสร้อยยิ่งนัก
ดังดอกกุหลิม^{*}ที่บานสะพรั่ง หลังจากแย้มบานเต็มที่แล้วก็เหี่ยวเฉาโรยราไป

เพราะเหตุใด

เพราะเหตุใดไม่รักนางแต่กลับอยากอยู่กับนาง เพราะเหตุใดแม้จะอยู่กับ
นางแล้วแต่กลับยังแต่งหญิงอื่นเข้ามาอีก

เพราะเหตุใดต้องบีบบังคับทุกก้าวย่าง เพราะเหตุใดจึงต้องตัดไม้ตรีกัน
เช่นนั้น

มีแต่คำว่า “เพราะเหตุใด” มากมายเหลือเกิน กระนั้นนางก็ทำได้ถามอันใด
ออกไป

เพราะนางไม่อยากรับรู้อีกแล้ว

* พืชตระกูลเดียวกับกุหลาบ ดอกมีสีขาว เกสรสีเหลือง มีกลิ่นหอม ในภาษาดอกไม้หมายถึง
“ความงามที่สิ้นสุดลง” เพราะดอกกุหลิมจะบานในช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิถึงต้นฤดูร้อน ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ดอกไม้
ชนิดอื่นๆ กำลังร่วงโรย

“ขอเพียงไม่ต้องพบท่านอีก ชาตินี้ชีวิตนี้ ทุกภพทุกชาติ อย่าได้พานพบ
กันอีกตลอดกาล” นางเอ๋ยเบาๆ น้ำเสียงอ่อนโยนยิ่ง อ่อนโยนเสียจนกำซาบ
เข้าไปในกระดูก

นางยื่นมือออกไป ทว่าหาใช่คว้าจับมือเขาไว้ แต่กลับฉีกชายแขนเสื้อที่ผูก
เขาจับ สะบัดสายใยเส้นสุดท้ายระหว่างนางกับเขาด้วยรอยยิ้มเจิดจ้า

ร่างของนางร่วงดิ่งลงสู่เบื้องล่างทันที บนใบหน้าขาวซีดคือรอยยิ้มอัน
งดงาม

ร่างที่เรือนผมยาวพลีสะบัด กระโปรงสีครามม้วนตัวอย่างนุ่มนวล
ร่วงหล่นลงท่ามกลางทิวทัศน์หิมะขาวโพลน ประหนึ่งดอกโยธนา^๒งามล้ำ
แย้มบานในทันใดแล้วพลันร่วงโรยในชั่วพริบตา

^๒ดอกอุทุมพร (Udumbara) หรือดอกมะเดื่อ ถูกกล่าวถึงในคัมภีร์พระพุทธศาสนา ว่าเป็นดอกไม้
ที่อุบัติขึ้นในผลอุทุมพร (เช่นเดียวกับผลมะเดื่อทั้งหลาย) เนื่องจากเป็นดอกไม้ที่ซ่อนอยู่ในผล จึงมีตำนาน
เล่าถึงความหายาก ในพุทธศาสนาเชื่อว่าดอกไม้ชนิดนี้จะบานทุกสามพันปี จึงมักนำไปเปรียบเปรยกับเหตุการณ์
หรือสิ่งที่เกิดขึ้นไม่บ่อย

一

臨
江
仙

ตอนที่ ๑ : เขียนหลินเจียง

คาดหมายของผู้คน

สี่ปีก่อนเย้ยเยียนผู้มีร่างกายอ่อนแอซีดเซียว สวมชุดเกราะที่มีได้พอดีตัว นำทัพสี่หมื่นนายออกจากเมืองหลวงไป ยามนั้นผู้คนต่างคาดเดาว่า บางทีผ่านไปไม่กี่วันก็คงได้ข่าวองค์ชายหกปราชัยจนถึงแก่ความตาย ทว่าเดือนแล้วเดือนเล่า ปีแล้วปีเล่า จนแล้วจนรอดข่าวคราวเช่นนี้ก็มิได้มาถึงแต่อย่างใด

ไม่คิดเลยว่าในวันนี้กลับได้ข่าวว่าเขาปราบแคว้นอุซุซุได้แล้ว

กองทัพแคว้นอุซุซุแข็งแกร่งเกรียงไกรมาโดยตลอด การที่องค์ชายหกสามารถเอาชนะและกลับมาพร้อมความสำเร็จยิ่งใหญ่ได้นั้น มิรู้ว่าเขาต้องพบพานอุปสรรคและความยากลำบากที่ไม่มีผู้ใดรู้มากนักน้อยเพียงใด

ยามนี้บนชั้นสองของหอหลินเจียง หอสุราที่หรูหราที่สุดแห่งนครเพิงเจียง เชื้อเชื้อกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะริมหน้าต่าง

นางสวมชุดสีครามอ่อนเรียบง่าย ด้วยความที่ตัวลีนั่นกว้าง จึงยังขับเน้นเรือนร่างสมบูรณ์แบบของนางให้เด่นชัดยิ่งขึ้น เรือนผมดำขลับเกล้าเป็นทรงแปลกตาไม่เหมือนใคร ผมส่วนที่เหลือทั้งตัวพลั่วสยายลงมาถึงบันเอว ดำสนิทดุจรัตติกาล ดวงหน้างามละเอียดเกลี้ยงเกลา วงคิ้วเข้มดุจขุนเขา ดวงตาเป็นประกายดั่งสารทน์ที่ ริมฝีปากราวดอกท้อแรกแย้มในเดือนสาม รูปโฉมงามเลิศล้ำ สะท้อนบุคลิกสุขุมและเด็ดเดี่ยวออกมาให้เห็น

บนถนนพลันเกิดเสียงอึกทึก กองทหารกรีธาเคลื่อนขบวนผ่านมาตามเส้นทาง แม้อยู่ภายใต้แสงตะวันเจิดจ้า ทว่าสายตากลับเย็นเยียบประหนึ่งเกล็ดน้ำค้างแข็ง บรรดาผู้คนบนท้องถนนที่มาเฝ้าดูกันอย่างคึกคักอดรู้สึกพร่ำพรึงสะท้านใจไม่ได้ ทหารหาญที่กลับมาจากด่านเหล่านี้ล้วนเคยอาบโลหิตจากสงคราม จึงแตกต่างจากทหารรักษาการณ์ในเมืองหลวง

องค์ชายหกผู้อ่อนแอซบซิดคนนั้นสามารถเคี้ยวกรำฝึกฝนจนกลายเป็นแม่ทัพกล้าเช่นนี้ได้ ทำให้ผู้คนต้องเปลี่ยนมุมมองที่มีต่อเขาเสียใหม่โดยสิ้นเชิง

ภายในหอหลินเจียงบังเกิดความวุ่นวายขึ้นมาในบัดดล บรรดาแขกหรือต่างชะโงกหน้าออกไปนอกหน้าต่างหมายลโหมมององค์ชายหก

สาวใช้ข้างกายเจียงเซ่อเซ่อนามซิงเหมยผุดลุกขึ้นด้วยความตื่นเต้น สองมือเกาะขอบหน้าต่างแน่น ซะโงคร่างออกไปดูภายนอก ไม่นานนางก็ร้องเรียกด้วยความดีใจ “คุณหนู มาแล้วเจ้าค่ะ ท่านเขามาแล้ว คุณหนูรีบมาดูเร็ว!”

นางหันหลังกลับไปเขย่าแขนเจียงเซ่อเซ่อ ที่นางกับคุณหนูมาตี๋มาซาที่หอ หลินเจียง ก็เพื่อมาพบหน้าท่านเขย ตอนนี้ท่านเขยก็มาถึงแล้ว แต่คุณหนูกลับทำเป็นทองไม่รู้ร้อนเสียอย่างนั้น

มือที่ถือถ้วยชาของเจียงเซ่อเซ่อถูกซิงเหมยเขย่า ทำให้ถ้วยชาเอียงจนน้ำชาหกรดนิ้วมือนางเปียกโชก นางหยิบผ้าเช็ดหน้าจากในแขนเสื้อออกมาเช็ดเบาๆ กระนั้นสายตาของนางกลับมองเลยเหนือศีรษะซิงเหมยออกไปที่ถนน

ภาพความทรงจำของนางที่มีต่อเยี่ยอู่เยียนหยุดนิ่งอยู่ในวันนั้นเมื่อสี่ปีก่อน ยามที่เขาริธาทัพออกศึก ยามนั้นนางยืนอยู่บนเนินเขาสูง เหม่อมมองเขาที่ร่างกายผอมแห้งอ่อนแอภายใต้ชุดเกราะนำทหารสี่หมื่นนายจากไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจะถึงวันนั้น นางไม่พอใจกับสมรสพระราชทานครั้งนี้ นึกดูแคลนเขาเสียด้วยซ้ำ ทว่าเมื่อเขาอาสาออกไปชายแดนด้วยตนเอง ก็ทำให้นางมองเขาด้วยสายตาที่เปลี่ยนไปในที่สุดวันนี้เขาได้ชัยชนะกลับมา ในใจนางรู้สึกเบิกบานอย่างไม่อาจเอื้อนเอ่ยเช่นกัน

ด้านหลังขบวนทัพคืออาชาศึกสี่ชาวบริสุทธ์ตัวหนึ่ง บนหลังม้ามีบุรุษหนุ่มในชุดเกราะสีเงินนั่งอยู่

แสงอาทิตย์เดือนสี่อันแสนอบอุ่นห่อหุ้มร่างของเขา ส่องสะท้อนรัศมีอันน่าหลงใหลออกมา เขาอยู่ภายในรัศมีดึงดูดใจนั้น ค่อยๆ ปรากฏเข้ามาในครลองสายตาของเจียงเซ่อเซ่อซ้ำๆ

แม้มีชุดเกราะหุ้มกายทว่าร่างของเขากลับแผ่ความสุภาพสง่างามของปัญญาชนออกมา

ทางคิ้วเฉียงขึ้นไปทางขมับดังภาพหมึกวาด ดวงตาเฉียวคมทั้งสองข้าง กระจางใสดูจนน้ำพุเย็น แวววาวดังดาราในราตรีหมันต์ ลุ่มลึกดุจบึงมรกต จมูกโด่งเป็นสัน ริมปากเรียวยสมบุรณแบบ ริมฝีปากบางในยามนี้ยกขึ้นน้อยๆ ประดับด้วยรอยยิ้ม แม้จะอ่อนางยังทว่ากลับมีแรงดึงดูดอย่างร้ายกาจ

เพียงแรกเห็น เขาดูสุภาพเรียบร้อยปานนั้น ไม่เหมือนเพิ่งกลับมาจากชายแดน ทั้งไม่เหมือนผ่านการกรำศึกนับร้อยแต่อย่างใด เจียงเซ่อเซ่อยังคงสัมผัสได้ถึงประกายเย็นชาและสายตาคมกริบที่ยากจะสังเกตเห็นในแวตาที่มองปราดผ่านไปอย่างรวดเร็วของเขา

บุรุษผู้นี้คล้ายดังกระบี่ที่ซ่อนคมไว้ในฝัก น้ำนิ่งไหลลึก จำประกายไว้ ไม่เปิดเผย หากมองเพียงรูปลักษณ์ภายนอก ย่อมไม่มีวันคาดเดาได้ว่าเขาร้ายกาจเพียงใด

“คุณหนู นึกไม่ถึงเลยว่าองค์ชายหกจะเปลี่ยนแปลงไป...ถึงเพียงนี้...” เสียงแหลมเล็กของชิงเหมยราวกับหลงละเมอ สุดท้ายก็ไม่อาจสรรหาคำใดมาพรรณนาถึงองค์ชายหกได้

ทันใดนั้นสายตาของเจียงเซ่อเซ่อกลับแข็งค้าง จับจ้องไปยังหลังอาชาตัวที่เดินอยู่ข้างๆ องค์ชายหกเยื้องเยียน

มันเป็นม้าตัวเล็กสีแดงพุทรา บนหลังม้ามีสตรีนางหนึ่งนั่งอยู่

เป็นหญิงงามที่ชวนให้ตะลึงพรึงเพริด

ครั้นเห็นสตรีผู้นั้น เจียงเซ่อเซ่อพลันรู้สึกลึกว่าดวงตาของตนคล้ายถูกอะไรบางอย่างบดบังขึ้นหนึ่ง ทำให้มองเห็นมิใคร่ชัดเจน

สตรีนางนั้นยังอ่อนเยาว์ อายุสักสิบห้าสิบหกปี ดวงหน้าขาวนวลละเอียดเกลี้ยงเกลาเสียจนราวกับว่าแสงอาทิตย์ล้วนหลอมละลายเข้าไปในผิวพรรณนางเรือนร่างออร่าอ่อนแอ้นช่อนใต้เสื้อสีแดงชาด คอเสื้อระบายลูกไม้สลับซับซ้อนเผยเนินอกขาวผ่องให้เห็นรำไร ท่อนล่างคือกางเกงสีฟ้าน่ารักสดใส เอวของนางผูกด้วยสายรัดเอวหลากสี มิรู้ว่าทั้งชุดนี้ห้อยอาภรณ์ประดับมากน้อยเท่าใด จึงจับแน่นให้ส่ายเพริศแพรวยิ่งขึ้น

ว่ากันตามหลักแล้ว เมื่อเสื้อผ้าอาภรณ์สีสันตะการตาเพียงนี้สวมใส่บนร่างของคนคนหนึ่ง ย่อมทำให้ผู้สวมดูไร้รสนิยมยิ่ง ทว่าเมื่ออยู่บนเรือนร่างของหญิงผู้นี้แล้ว กลับจับแน่นเสน่ห์เฉพาะตัวของนางออกมา

นางเอียงศีรษะเล็กน้อย ดวงตางามเหลียวมองซ้ายทีขวาทีดูน่ารักยิ่ง มิรู้ว่านางเห็นเรื่องสนุกอะไรเข้า จู่ๆ ก็หลุดหัวเราะออกมา พลังสะกิดเยื้องเยียน

ที่อยู่บนหลังม้าข้างๆ

เยื่อเยียนซึ่งอยู่บนหลังม้าโน้มกายลง จากมุมที่เฉียงเช่อเช่อมองไปนั้น คือใบหน้าด้านข้างที่ประดับรอยยิ้มละไมของเยื่อเยียน มิรู้ว่าหญิงผู้นั้นพูดอะไร รอยยิ้มบนใบหน้าของเขาจึงได้แย้มบานยิ่งขึ้นทั้งยังอ่อนโยนถึงเพียงนั้น

ชั่วขณะนั้นหัวใจของเจียงเช่อเช่อคล้ายถูกอะไรบางอย่างกัดกร่อน รู้สึกไม่สบายยิ่งนัก

เป็นความริษยา หรือเป็นอะไรอื่นนั้น นางก็ไม่อาจบอกได้

เยื่อเยียนก็เหมือนนาง คงจะมีใครใส่ใจเรื่องการแต่งงานครั้งนี้เท่าใดนัก เขาคงลืมแล้วกระมัง ว่ายังมีภรรยาที่ยังมิได้แต่งงานอยู่คนหนึ่ง หรืออาจจะยังจำได้เพียงว่าเป็นภรรยาที่ยังมิได้แต่งงานในนามคนหนึ่งเท่านั้นเอง

สี่ปีแล้ว เขาจากไปยังชายแดนตะวันตกได้สี่ปีแล้ว ช่วงเวลาสี่ปีนี้นานพอที่จะทำให้เขาหลงรักหญิงอื่น

สตรีที่อยู่ข้างกายเขาเปล่งประกายถึงเพียงนั้น ทั้งสองชี้อาซาเคียงกันไป ตามถนนเช่นนี้ มองแล้วช่างเหมาะสมกัน ชวนให้ผู้คนนึกอิจฉา

เจียงเช่อเช่อผินหน้าหนี สายตากลับมาจับจ้องถ้วยชาตรงหน้าอีกครั้ง

ใบชาสีเขียวสดคล้ายตัวอย่างนุ่มนวลในน้ำ ลอยวนไปมา นางยกถ้วยชาขึ้นจิบอีกหนึ่งโดยมิรู้ตัวเลยว่ามือของตนกำลังสั่นน้อยๆ

แม้มารดาจะพร่ำบอกเสมอว่า ด้วยสายตาที่มองคนนอกของมารดาแล้ว องค์ชายหูกเยื่อเยียนคือผู้ที่สตรีคนหนึ่งสามารถฝากฝังทั้งชีวิตไว้ได้อย่างแน่นอน ทว่าเรื่องนี้ก็ได้หมายความว่าเขาจะเป็นบุรุษที่ดีสำหรับเจียงเช่อเช่อ แม้นางจะเคยชินกับการที่ซึ่งเหมยเรียกเขาว่าท่านเชย กระนั้นก็ยังโชคดีที่หัวใจของนางยังมีได้หล่นหายไประลอก

“คุณหนู หญิงที่อยู่ข้างกายท่านเชยคนนั้นคือใครหรือเจ้าคะ ไฉนนางถึงมาด้วยกันกับท่านเชยได้!” ซึ่งเหมยชี้หญิงสาวที่ขี้น้ำสีแดงพุทราผู้นั้นพลงเอ่ยถาม

เจียงเช่อเช่อเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง ภายนอกหน้าต่าง เกาหลังที่เคียงกันไปของทั้งสองห่างออกไปไกลแล้ว เสียงที่ดังขึ้นข้างโสตมิใช่เพียงเสียงฝีเท้าดังกึกกัก

ของกองทหาร

เจียงเซ่อเซ่อปรายตามองพลางเอ่ย “ซึ่งเหมย ต่อไปข้าไม่อนุญาตให้เรียกเขาว่าท่านเขยอีก”

“คุณหนู ซึ่งเหมยทราบแล้วเจ้าค่ะ” จากวงคิ้วดำขลับที่ขมวดมุ่นน้อยๆ ของคุณหนู ซึ่งเหมยมองออกว่าอารมณ์ของคุณหนูมิสู้ดีนัก

สตรีผู้นั้นที่องค์ชายหกพากลับมาจากชายแดนด้วยคือใคร อีกประเดี๋ยวนางจะต้องสืบข่าวมาให้ได้ ทว่าไม่ต้องรอให้ซึ่งเหมยไปสืบข่าวเอง หลังจากกองทัพขององค์ชายหกเดินขบวนผ่านไปแล้ว ก็บังเกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ดังขึ้นภายในหอหลินเจียงทันที แน่หนอว่าเป็นการซุบซิบนินทาองค์ชายหกเสียเป็นส่วนใหญ่

“รู้แล้วหรือไม่ ข้าได้ยินมาว่าหญิงที่ตามองค์ชายหกกลับมาด้วยเป็นนางในพระทัยขององค์ชาย ว่ากันว่านางเคยช่วยชีวิตพระองค์ไว้ ดูเหมือนจะเป็นองค์หญิงแห่งแคว้นเป่ย์หลู่” ชายชุดเทาผู้หนึ่งที่อยู่โต๊ะข้างเคียงเอ่ยขึ้นเบาๆ

“ข้าได้ยินมาว่า คราวนี้ที่องค์ชายหกปราบแคว้นอู๋ซื่อได้ก็เพราะได้ความช่วยเหลือไม่น้อยจากแคว้นเป่ย์หลู่” ชายชุดฟ้าอีกคนเอ่ยกระซิบ

“ข้ายังได้ยินอีกว่า คราวนี้องค์ชายหกประสงค์จะแต่งตั้งหญิงผู้นั้นเป็นพระชายาเอกอีกด้วย!” ชายชุดเทาเอ่ยด้วยน้ำเสียงลึกลับ

“ไม่หรวกน่า องค์ชายหกมีพระชายาเอกที่หวงตั้งพระราชทานสมรสให้อยู่แล้วมิใช่หรือ ถึงจะยังมิได้เสกสมรส แต่อย่างไรก็เป็นผู้ที่หวงตั้งพระราชทานสมรสให้ องค์ชายหกคงไม่ขัดพระประสงค์ของหวงตั้งหรวกกระมัง” ชายชุดฟ้าเอ่ยอย่างไม่ใครจะเชื่อเท่าใดนัก

“พูดยาก เจ้าดูสิ องค์ชายหกกล้าพองค์หญิงแห่งแคว้นเป่ย์หลู่ผู้นั้นเข้าเมืองมา ข้ายังเปิดเผยท่ามกลางสายตาผู้คน เถานี้ก็ชัดเจนแล้วว่ารักใคร่สตรีผู้นั้นอย่างลึกซึ้ง ย่อมไม่เกรงกลัวว่าจะขัดพระประสงค์ของหวงตั้งอยู่แล้ว” ชายชุดเทาหรีเสียงพูดให้เบาลง

“พวกเจ้าพูดจาเหลวไหลอะไร รักลึกซึ้งอะไรกัน ไม่รู้จริงก็อย่าเดาส่งเดช” ซึ่งเหมยได้ยินคำวิพากษ์วิจารณ์ของสองคนนั้นก็เอ่ยปากโต้แย้ง

เจียงเซ่อเซ่อยกถ้วยชาในมือขึ้นดื่มรวดเดียวจนหมด

“ชิงเหมย เรากลับกันเถอะ!” สีหน้าเจียงเซ่อเซ่อเรียบเฉย ลูกขึ้นยืนก่อนจะเอื้อมกรายจากไป รวากับว่าชาวที่ลือกันเมื่อครู่หาได้ช่องเกี่ยวอันใดกับนางแม้แต่หน่อย

ทั้งสองนั่งเกียวกลับจวน ท้นที่ที่ลงจากเกี้ยว เจียงเซ่อเซ่อก็เข้าไปหาลั่วซือ* ผู้เป็นมารดาบังเกิดเกล้า

หากจะกล่าวว่าในจวนสกุลเจียงผู้ใดคือผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังแล้วละก็ พู่เหรินรองลั่วซือ หรือก็คือมารดาของเจียงเซ่อเซ่อ ย่อมต้องถูกนับรวมอยู่ด้วยแน่นอน

ยี่สิบกว่าปีก่อน ลั่วซือที่เพิ่งจะย่างสิบแปดปีก็ได้เป็นประมุขกลุ่มโจรสลัดแห่งทะเลตงไห่แล้ว ปีที่บิดาของเจียงเซ่อเซ่อนามเจียงเยียนออกศึกรักษาความสงบในทะเลตงไห่ นางเพิ่งอายุได้ยี่สิบปี ว่ากันว่าศึกครานั้น นางรบกับเจียงเยียนอย่างดุเดือดกลางทะเลอยู่นาน ทั้งสองยิ่งสู้กัน ก็ยิ่งนึกเลื่อมใสซึ่งกันและกัน จนท้ายที่สุดนางก็พากองโจรเข้ารับการนิรโทษกรรมจากราชสำนัก

ฟังว่าเมื่อครั้งที่นางยังมีได้สมรสกับเจียงเยียน ร่างสามชุดแดงดงามองอาจ คบอาชาขาวดุจหิมะ พุ่งทะยานผ่านถนนสายหลักในเมืองหลวงอันเจริญรุ่งเรือง แม้จะดูโอหังवादุดอยู่บ้าง กระนั้นกลับไร้ท่าทีดูร้ายโหดเหี้ยมเฉกชายุทธ์ นางงดงามสะดุดตาผู้คนถึงเพียงนั้น ชวนให้ผู้ที่ได้ลพาทันส่งเสียงฮือฮาด้วยความตื่นตัน นางติดตามเจียงเยียนไปทำศึกอยู่หลายปี ได้รับชัยชนะนับครั้งไม่ถ้วน จนสุดท้ายแต่งเข้ามาเป็นภรรยาในจวนตระกูลเจียง บรรดาคักดีตั้งอาณโหว* ของเจียงเยียนนั้นกว่าจะได้มาใช้เรื่องง่าย ความดีความชอบกึ่งหนึ่งสมควรเป็นของนาง

* ตามธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า“ซือ” (แปลว่า“สกุล”) ต่อท้ายนามสกุลเดิมก่อนแต่งของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้ข้างหน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนด้วย

* “โหว” หนึ่งในห้าบรรดาคักดีขุนนางในสมัยโบราณ รองจากบรรดาคักดีหวิง (อ่อง) อันประกอบด้วย กง โหว บัวจื่อ และหนาน

ในเวลานี้ ลัวซื่อกำลังเอนกายงีบหลับบนตั่งกลางลานเล็กๆที่สะอาดสะอ้านภายในจวนตั้งอานโหว ครั้นได้ยินเสียงฝีเท้า นางจึงค่อยๆลืมตาขึ้น

หญิงสาวในตำนานผู้มากด้วยพละคุณภาพในครั้งนั้น ยามนี้แต่งกายเฉกหญิงสูงศักดิ์ ท่วงท่ากริยากรายเปี่ยมด้วยสง่าราศีของชนชั้นสูง มีเพียงดวงตาสุกใสที่ซุกซ่อนประกายเจียบคมยามปรายมองเท่านั้นที่ทำให้ผู้คนทวนนึกถึงความสง่างามของนางในอดีต

“ท่านแม่ ดูท่านสิ ยังไม่ทันหายดี ไยจึงออกมาถูกลมอีกแล้ว!” ความขุ่นเคืองเจืออยู่ในน้ำเสียงของเจียงเซ่อเซ่อ ร่างกายของมารดาไม่ได้แข็งแรงดังวันวาน ด้วยกรำศึกหลายปี ได้รับบาดเจ็บหลายต่อหลายครั้ง จึงมีอาการเจ็บป่วยเรื้อรัง หลายปีมานี้ แม้จะบำรุงรักษาสุขภาพแล้ว ทว่าร่างกายก็ยังอ่อนแอ ถูกลมแม้เพียงน้อยก็ปวดหลังปวดเอวขึ้นมาแล้ว

“เซ่อเซ่อ เมื่อครู้เจ้าออกไปข้างนอกสิ” ลัวซื่อโเฮลลกๆสองที หอบหายใจถาม

เจียงเซ่อเซ่อเดินเข้าไปหานาง มือเนียนดุจหยกกำหมัดทุบหลังผู้เป็นมารดาเบาๆ พลงเอ่ยเสียงค่อย “ท่านแม่ เซ่อเซ่อผิดไปแล้ว วันหน้าเซ่อเซ่อจะอยู่เป็นเพื่อนท่านแม่ให้มากกว่านี้!”

ลัวซื่อเอ่ย “เจ้าเองก็มีไข้เล็กๆ อายุสิบแปดแล้ว หากมีไข้เพราะองค์ชายหกประจำการอยู่ที่ชายแดนตลอด เจ้าทั้งสองคงได้แต่งงานกันไปนานแล้ว ได้ยินว่าองค์ชายหกกลับจากชายแดนแล้ว พ่อเจ้าคิดจะกราบพูลฝ่าบาท จัดการเรื่องงานแต่งของพวกเจ้าให้เสร็จสิ้น เจ้าจะมาทำตัวเหลวไหลตามอำเภอใจอีกมิได้ วันหน้าหากไม่มีฐานะอันใดก็จงอยู่แต่ในจวน”

มือเนียนดุจหยกของเจียงเซ่อเซ่อพลันชะงักกำปั้นค้ำกลางอากาศ จะให้นางแต่งกับเยี่ยอู่เยียนหรือ แต่ว่า...

“มีอะไร” ลัวซื่อสังเกตเห็นท่าที่ผิดปกติ จึงเอ่ยถามเสียงเบา

“ไม่มีเจ้าค่ะ!” เจียงเซ่อเซ่อหันมาหาผู้เป็นมารดาพร้อมรอยยิ้ม “ข้าคิดว่าองค์ชายหกเพิ่งกลับมา ทั้งยังมีชัยมาด้วย เห็นทีจะยุ่งมากเป็นแน่ เรื่องแต่งงานชะลอออกไปอีกหน่อยก็ไม่เห็นเป็นอะไร ไม่จำเป็นต้องรีบร้อนนัก ถึงอย่างไร

ก็รอมาสี่ปีแล้ว แค่อีกสักวันสองวันก็ไม่ต่างกันหรอกเจ้าค่ะ”

มารดาเก็บเนื้อเก็บตัวอยู่แต่ในจวน ย่อมไม่เคยระแคะระคายเรื่องขององค์ชายหกกบงค์หญิงแห่งแคว้นเปี้ยหลู่ นางยังไม่บอกมารดาน่าจะเป็นการดีกว่า เพื่อมิให้มารดาเป็นกังวล

ลั่วซือพยักหน้าเป็นเชิงว่าเห็นด้วย

“เช่นนี้ก็ดี เมื่อครู่พ่อเจ้าส่งคนมาบอกว่าคืนนี้มึงงานเลี้ยงในวัง ให้เจ้าแต่งตัวให้งาม แล้วไปร่วมงานด้วย” ลั่วซือเอ่ยด้วยน้ำเสียงรักใคร่เอ็นดู พลางยื่นมือไปจับบอยผมที่พันกันยุ่งของบุตรสาวทวดที่หลังหู

หลังจากแต่งเข้าจวนสกุลเจียงแล้ว เพราะร่างกายนางอ่อนแอ จึงมีเจียงเช่อเช่อเป็นบุตรสาวเพียงคนเดียว ในสายตาของครอบครัว บุตรีคนนี้มีได้มีอะไรพิเศษ มีเพียงนางผู้เป็นมารดาเท่านั้นที่รู้ว่าเจียงเช่อเช่อได้รับการถ่ายทอดสุดยอดวิชายุทธ์จากนางไปจนหมดสิ้น

นี่คือความลับระหว่างนางกับบุตรสาว แม้แต่ผู้เป็นบิดาเองก็ไม่รู้ เนื่องจากเจียงเยียนไม่ยอมให้เจียงเช่อเช่อเรียนรู้วิชายุทธ์ บอกว่าการให้บุตรสาวฝึกยุทธ์จะทำให้จิตใจหยาบกระด้าง เขาหวังให้บุตรสาวของตนได้บดแต่งเข้าราชตระกูลไม่จำเป็นต้องรำกระบี่เรียนกระบอง

กระนั้นนางหาได้คิดเช่นนั้นไม่ เช่อเช่อของนางก็เช่นกัน บุตรสาวเคยกล่าวว่า โลกนี้ล้นไม่แน่นอน เมื่อเกิดเป็นหญิง มีเพียงต้องสร้างความแข็งแกร่งให้ตัวเองเท่านั้น จึงจะสามารถยืนหยัดอยู่ในโลกอันวุ่นวายนี้ได้

เจียงเช่อเช่อติดตามเจียงเยียนผู้เป็นบิดาไปร่วมงานเลี้ยงในวังหลวง

งานเลี้ยงในวังครั้งนี้จัดขึ้นเพื่อฉลองต้อนรับการกลับมาพร้อมชัยชนะของเย็บอยู่เยียน

ทันทีที่แสงเข้าสู่ยามราตรี ภายในตำหนักซึ่งเสียดังก็ได้รับการตกแต่งใหม่ บนเสาดหยกขาวลิบสองต้นที่ตั้งเรียงรายภายในตำหนักฝังประดับด้วยมุกราตรีขนาดเท่ากำปั้น ส่องกระจ่างจนทำให้ภายในตำหนักสว่างไสวราวกับกลางวัน

ครั้นเจียงเช่อเช่อเข้ามาถึงภายในตำหนัก พวกขุนนางพร้อมครอบครัว

บางส่วนล้วนทยอยนั่งประจำที่กันแล้ว นางจึงเดินไปรวมกลุ่มกับบรรดานุตรีของขุนนาง ก่อนจะเดินไปนั่งประจำที่นั่งของแต่ละคน

ทั้งที่เป็นโอกาสพิเศษ ทว่าเจียงเซ่อเซ่อก็ยังคงแต่งกายเรียบง่าย เรือนผมดำล้นเกล้าเป็นทรงวงเดือน บักปิ่นหยกขาวรูปจันทร์เสี้ยวที่ห้อยประดับด้วยพุระย้ารูปดวงดาวเล็กประณีต ไห้ระริกเปล่งประกายภายใต้แสงตะเกียง นางสวมชุดอย่างชาววังสีฟ้าอ่อนเรียบง่าย ไร้เครื่องประดับจำพวกฝังเลี่ยมต่างๆ มีเพียงชายกระโปรงเท่านั้นที่ปักด้นเงินลายใบไม้เล็กๆ หลายใบ ดูเยือกเย็นสูงส่ง ทั้งยังงามสง่ายิ่ง

ครั้นนั่งประจำที่ได้ไม่นานนางก็รู้สึกถึงบรรยากาศที่ผิดแปลกไปเล็กน้อย ผู้คนต่างพากันกลั่นหายใจจับจ้องยังประตูตำหนัก สีหน้าฉายแววรอคอยและประหลาดใจ เจียงเซ่อเซ่อจึงมองไปยังประตูตำหนักตามสายตาดู่งชนด้วยเช่นกัน

เสียงขันที่ร้องขานดังขึ้นจากหน้าประตูตำหนัก “ไท้ไฮ่วเสด็จ องค์ชายหกลเสด็จ”

ใต้แสงเรืองรองจากมุกราตรีที่ส่องสะท้อนลงมา มองเห็นเพียงองค์ชายหกเยื้องย่างประคองพระกรไท้ไฮ่วอย่างเท้าเดินเข้ามา

เยื้องย่างถอดหมวกและชุดเกราะเงินออกแล้ว ยามนี้แต่งกายด้วยชุดชาววังลายเมฆมวงคลสีม่วงสดใสน่าชม ยาวดำเงางามมีเพียงปิ่นโมราเขียวปักมวยไว้ ใบหน้าหล่อเหลา คิ้วดำดุจหมึกวาด นัยน์ตาวาวับประหนึ่งเคลือบเงา จมูกโด่งเป็นสันตรง มุมปากเจือรอยยิ้มบางชวนให้รู้สึกสบายใจ เพียงแต่ดวงตาเรียวคูลนั้นแผ่ดูคล้ายกำลังยิ้ม ทว่าลึกลงไปกลับงำประกายคมกริบเฉียบแหลม ทำให้ผู้คนมิกล้าสบตาตรงๆ

ขุนนางที่นั่งอยู่ในที่นั่งส่วนใหญ่ล้วนเคยเห็นเยื้องย่างสมัยเมื่อสี่ปีก่อน ครั้นได้เห็นอีกครั้งในคำคืนนี้ ต่างพากันสลดหายใจเอือกใหญ่ด้วยความตื่นตะลึงอย่างอดไม่ได้

ใช้ชีวิตอยู่ชายแดนมาสี่ปี นับเป็นการฝึกคนอย่างแท้จริง เยื้องย่างในยามนี้มีเชื้อเด็กหนุ่มอ่อนแอเมื่อสี่ปีก่อนผู้นั้นอีกแล้ว เขาเติบโตสูงใหญ่ รูปโฉมหล่อเหลาไม่ธรรมดา ใบหน้าประดับรอยยิ้มที่คล้ายมีแต่ก็คล้ายไม่มี ท่วงท่า

ยามอย่างก้าวเปี่ยมสง่าราศี แลดูสุภาพสง่างาม กระนั้นลึกลงไปในดวงตาเรียวที่แสนเย็นชาคุณั้น ไม่ว่าใครต่างก็ไม่กล้ามองข้ามกลิ่นอายแห่งความมาดมั่นและความเผด็จการที่แผ่ออกมาจางๆ ได้เลย

ความเผด็จการและกลิ่นอายแห่งราชันย์ที่แผ่อยู่ที่นี่ ชาวให้ผู้คนครั่นคร้ามยิ่งกว่าประกายเฉียบคมดุจันที่เผยออกมาเสียอีก กระทั่งที่ซ่อนในฝักนั้น ไม่มีผู้ใดรู้ว่าเมื่อหลุดออกจากฝักแล้วจะแหลมคมและเยียบเย็นเพียงใด

เย็บช่อเยียนประคองไท่โฮ่วผู้สูงศักดิ์และสง่างามเข้ามาในตำหนักข้าๆ ด้านหลังของทั้งสองยังมีคนผู้หนึ่งติดตามมาด้วย นางก็คือองค์หญิงแคว้นเป่ย์หลู่ที่ขี่ม้าอยู่ข้างกายเย็บช่อเยียนบนถนนในเมืองหลวงนั่นเอง

หลายคนในที่นี้ยังไม่เคยเห็นองค์หญิงแคว้นเป่ย์หลู่มาก่อน กระนั้นก็เคยได้ยินได้ฟังมามาก ครั้นได้เห็นว่านางมาพร้อมกับเย็บช่อเยียนในวันนี้ จึงรู้สึกว้าวไม่ผิดจากคำเล่าลือเลยจริงๆ องค์ชายหูกเย็บช่อเยียนโปรดปรานสตรีผู้นี้อย่างยิ่ง ในวาระเช่นนี้ก็ยังมีนางอยู่ข้างกายไม่ห่าง รวากับเงา

เมื่อได้เห็นสตรีผู้นี้อีกครั้ง หัวใจของเจียงเซ่อเซ่อพลันรู้สึกหนักอึ้งอย่างห้ามไม่อยู่ ดูท่าว่าเย็บช่อเยียนคงจะพานางไปรับเสด็จไท่โฮ่วที่พระตำหนักฉือหนิงด้วยกันเป็นแน่

ไกลออกไป เจียงเซ่อเซ่อเห็นสีหน้าของเจียงเยียนผู้เป็นบิดาหมองคล้ำลงทันใด ส่วนเหล่านางสนมรวมทั้งบุตรธิดาของขุนนางทั้งหลายต่างพากันกวาดสายตามองมาที่นางคล้ายตั้งใจแต่ก็มีได้ตั้งใจ แม้นางจะมีได้ใส่ใจ ทว่าภายใต้สายตาผู้คนที่จับจ้องมาด้วยความเห็นใจนั้น ก็ยังไม่วายรู้สึกระอกระอักระอวนอยู่บ้าง

เย็บช่อเยียนประคองไท่โฮ่วให้ประทับบนตั่งก๊วยเพย^๓ไม้ฉันทน์แดง แล้วจึงส่งยิ้มน้อยๆ ให้องค์หญิงแคว้นเป่ย์หลู่ก่อนจะนั่งลงตรงที่นั่งของตน

ท่ามกลางบรรดานางในที่ชะเง้อคอมององค์หญิงแคว้นเป่ย์หลู่ที่นั่งลงตรงที่นั่งฝั่งพระญาติหญิง การแต่งกายของนางในคำคตินี้มีไชซุดกระโปรงสีสนับแพรพราวเช่นที่สวมใส่บนถนนตัวนั้นอีกแล้ว คตินี้นางปฏิบัติตามธรรมเนียม

^๓ เรียกตั้งหรือเก้าอี้ยาวสำหรับเอนนอนได้

ของที่นี่ สวมชุดชาวแคว้นหนานเยว้ กระโปรงผ้าโปร่งบางสีขาวระบายลูกไม้
อ่อนช้อยนั้นราวกับเมฆหมอกที่ห่อหุ้มนางอยู่ ดูผาดเหวก็รู้ว่ามาจากร้าน
พัสดราภรณ์ชื่อดังแห่งเมืองหลวง “อวีนเยียนหลั้ว” เส้นผมดำลึบเกล้าเป็น
ทรงเดือนแรม สวมมงกุฎไข่มุกบนศีรษะ ไข่มุกสีขาวนวลสกาบ เปล่งประกาย
อบอุ่น ชับแน่นให้นางยิ่งงามวิจิตรดูไม่เหมือนจริง ราวกับเทพธิดาจันทรานางเอ่อ
ลงมาจุติโดยแท้

ทันทีที่นางนั่งลง ก็มีคุณหนูสองสามคนที่ยากรู้อยากเห็นรวมตัวกันเดิน
เข้าไปใกล้ แล้วเอ่ยทักว่า “องค์หญิงทรงงามเหลือเกิน ในหลวงพระองค์นี้คงเป็น
ชุดที่ตัดเย็บโดยร้านพัสดราภรณ์ชื่อดังของเมืองหลวงสินะเพคะ”

องค์หญิงผู้นั้นพยักหน้าเบาๆ เอื่อยยิ้มๆ อย่างเขินอาย “ดูเหมือนจะใช้
กระมัง ข้าไม่มีชุดตามอย่างชาววังของแคว้นทรงเกียรติของพวกท่าน พอถึง
เมืองหลวง เยียนจึงส่งคนไปเชิญช่างเสื้อมาวัดตัวตัดชุด เพิ่งจะเสร็จก่อนนางาน
พอดี”

ชุดกระโปรงขาววังก์ที่ประณีตบรรจงเช่นนี้ คาดว่าคงต้องให้ช่างตัดเสื้อ
หลายคนในร้านช่วยกันเร่งมือตัดเย็บขึ้นมาเป็นแน่ จึงได้รังสรรค์ออกมาได้
เรียบร้อยภายในเวลาเพียงครึ่งวันบ่ายเท่านั้น

ครั้นเจียงเซ่อเซ่อได้ยินองค์หญิงแคว้นเป่ย์หลู่เรียกชื่อเยียนว่า “เยียน”
ความขมขื่นพลันเอ่อล้นขึ้นมาในใจ นางนึกว่าตนเองจะไม่ແຍແສต่อเรื่องนี้ได้
ทว่าเมื่อมองไปยังชายหนุ่มผู้เจิดจรัสราวกับบัวหิมะผู้นั้น เขามีชื่อว่าสามีของนาง
หรือหหรือ แล้วการแต่งงานระหว่างนางกับเขาจะทำเช่นไร หากยังคงเป็นไป
ตามเดิม วันหน้านางก็จะต้องใช้สามีร่วมกับหญิงผู้นี้ใช่หรือไม่

ดวงตาระจ่างใสของเจียงเซ่อเซ่อหลุบลง เป็นครั้งแรกที่หัวใจอันหนึ่งสงบ
บังเกิดคลื่นซัดสาด

“หวงตี้ หวงไฮ่ว เสด็จ!” ลั่นเสียงขานเล็กแหลมของขันที จยาเสียงดี
ในฉลองพระองค์มังกรสีเหลือง จู่งพระหัตถ์หวงไฮ่วในฉลองพระองค์เต็มยศ
อย่างพระบาทเข้ามาในตำหนัก

เจียงเซ่อเซ่อคุกเข่าลงถวายบังคมตามคนอื่นๆ เมื่อลุกขึ้นยืนอีกครั้ง

จยาเสียงดีผู้นำเกรงขามก็ประทับบนบัลลังก์มังกรเรียบร้อยแล้ว พระเนตรมังกร
จับจ้องมาที่เย็บช่อเยียนอย่างลึกซึ้ง

เย็บช่อเยียนงยหน้าขึ้น บิดาและบุตรสบตากัน

ในดวงเนตรสีดัลล้าลึกของจยาเสียงดีเปี่ยมไปด้วยความประหลาดพระทัย
อย่างยิ่ง ทว่าในดวงตาของเย็บช่อเยียนกลับฉายแววเยือกเย็นไม่สะทกสะท้าน
ไร้ซึ่งอารมณ์ความรู้สึกใดๆ

“ทูลฝ่าบาท องค์ชายหกทรงปราบแคว้นอุซื่อได้ครานี้ ขยายอำนาจแห่ง
ราชสำนักของเราออกไปไพศาล นับว่ามีความดีความชอบใหญ่หลวงอย่างแท้จริง
พะยะค่ะ!” อัครเสนาบดีเซียวซิงหมิงลุกขึ้นกราบทูล

“แคว้นอุซื่อแข็งแกร่งเกรียงไกรมาตลอด ครั้งนี้องค์ชายหกทรงสยบลงได้
ถือเป็นแบบอย่างในการรบโดยแท้” เจียงเยียนบิดาของเจียงเซ่อเซ่อเองก็ไม่ยอม
เสียโอกาสนี้กราบทูลต่อเบื้องสูงเช่นกัน

บรรดาขุนนางที่ได้ฟังพากันเออออล้อยตาม

เย็บช่อเยียนมองใบหน้านามกายเบื้องหน้าอย่างเฉยเมย นัยน์ตาคมทอประกาย
เยาะหยันวูบหนึ่ง

ที่เขาต้องออกศึกในปีนั้น เหตุสำคัญมิใช่พวกคนที่อยู่ตรงหน้าเหล่านี้
คอยยุยงทั้งในที่ลับและที่แจ้งหรือ ต่างคิดว่าการโยกย้ายเขาไปอยู่ชายแดน
จะเป็นการกำจัดเขา ย่อมมีคาคิดว่าเขาจะยังมีชีวิตรอดกลับมาได้ บัดนี้ตาเฒ่า
เจ้าเล่ห์พวกนี้กลับเล่นเรือตามลมเปลี่ยนท่าที่ตามสภาพการณ์ ใจคอคิดเช่นไรนั้น
เขาอย่ามั่วรู้แจ้งแก่ใจดี ในใจจึงรู้สึกว่ช่างน่าขันเสียนี้กระไร

จยาเสียงดีตรัสเสียงทุ้มกังวาน “องค์ชายหกทำให้ชายแดนตะวันตกสงบลง
มีชัยเหนือแคว้นอุซื่อ นับว่ามีความดีความชอบ อวยยศเสวียนหวัง ตกรางวัล
ทองคำพันตำลึง ไช่มุกลิบหู^๑ กิณาสีที่นาหนึ่งแสนครวเรือน”

จยาเสียงดีมีพระโอรสทั้งสิ้นสี่พระองค์ ยามนี้เหลือเพียงสามพระองค์ที่ยัง
ทรงพระชนม์ชีพ ซึ่งได้แก่องค์ชายสาม องค์ชายห้า และองค์ชายหก ส่วนอีก

^๑ ๑ หู เท่ากับ ๕ โถ้ว หรือ ๕๐ ลิตร

พระองค์นั้นสิ้นพระชนม์ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์เมื่อหลายปีก่อนแล้ว องค์ชายสามและองค์ชายห้าเป็นพระโอรสร่วมอุทรในหวงโฮ่วองค์ปัจจุบัน เมื่อสองปีก่อนองค์ชายสามได้รับการแต่งตั้งเป็นองค์รัชทายาท ส่วนองค์ชายห้านั้นจนถึงบัดนี้ยังไม่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นเป็นหวัง ไม่ว่าใครต่างก็คาดไม่ถึงว่าองค์ชายหกเยี่ยอยู่เยียนจะได้รับการแต่งตั้งเป็นหวังตัดหน้าองค์ชายห้าไปเสียก่อน

“ขอบพระทัยพระบิดาในพระมหากรุณาธิคุณพะยะค่ะ” เยี่ยอยู่เยียนก้าวออกมาเบื้องหน้าบัลลังก์แล้วเอ่ยเสียงขรึม ใบหน้าหล่อเหลายังคงปราศจากรอยยิ้ม

จยาเสียงดีทอดพระเนตรเยี่ยอยู่เยียนพลางยิ้มพระสรวลน้อยๆ แม้ได้รับอวยยศเป็นหวัง ทั้งได้ปูนบำเหน็จรางวัลไม่น้อย ก็ยังไม่เห็นว่าเขาจะมีสีหน้าประทับใจแต่อย่างใด ต้องเป็นเรื่องเช่นใดกัน จึงจะทำให้เขาดีใจได้ พระเนตรมังกรปราดมองไปยังบรรดาเด็กสาวที่อยู่เบื้องหน้าบัลลังก์ จากนั้นก็ทรงพระสรวลคิ๊งๆ ดู ปิ่นเยี่ยอยู่เยียนก็ยี่สิบสองแล้ว สมควรคิดเรื่องแต่งงานได้แล้วกระมัง

“อยู่เยียน เจ้าเองก็หมั่นหมายกับธิดาของตี่งอานไทมานานแล้ว เราเลือกฤกษ์มงคลไว้แล้ว สิบวันหลังจากนี้ให้จัดการเรื่องงานเสกสมรสของพวกเจ้าเสียเลยแล้วกัน” จยาเสียงดีตรัสเสียงเข้ม

เจียงเซ่อเซ่อได้ยินดังนั้นก็ตกใจ นางคิดไม่ถึงเลยว่าฝ่าบาทจะทรงกำหนดเรื่องงานสมรสของทั้งสองในงานเลี้ยงน้อยอย่างไม่อ้อมค้อม ชะรอยว่าบิดาคงออกหน้าทูลฝ่าบาทขึ้นมาเป็นแน่ นางมองไปยังเยี่ยอยู่เยียนด้วยความกังวลใจอยู่บ้าง บังเอิญเห็นคิวเรียของเขาก็ดมุ่นน้อยๆ เข้าพอดี

เขาจะปฏิเสธหรือยอมรับกันหนอ

หากเขาปฏิเสธ สำหรับนางแล้วแม้ในยามนี้อาจรู้สึกเสียหน้าอยู่บ้าง ทว่านับแต่เนิ่นไปนางก็จะเป็นอิสระโดยสมบูรณ์

หากเขายอมรับ แม้คืนนี้จะรักษาหน้าตาเอาไว้ได้ แต่ในภายหน้าเล่า

ชั่วขณะนั้น เจียงเซ่อเซ่อมิรู้เลยว่าตนแผ่รอให้เขาปฏิเสธหรือยอมรับกันแน่

หัวใจดวงหนึ่งกำลังรอคอยด้วยความกระวนกระวาย เพียงชั่วพริบตาที่เยี่ยอยู่เยียนครุ่นคิดนั้น สำหรับนางแล้ว กลับเป็นดังความทรมานที่ยาวนาน

อยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงรับสั่งพร้อมรอยพระสรวลบางๆ “จะไปยากอันใด ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็จัดงานสมรสเสียวันเดียวกับธิดาของตั้งอานโหวเลยแล้วกัน”

“แต่ว่าพระบิดา แล้วเรื่องตำแหน่งพระชายาเล่า กระหม่อมรับปากองค์ท่านแคว้นเป่ย์หลู่เอาไว้แล้ว จะต้องยกอิงเชิงเป็นชายาเอก” เย่ยู่เยียนถามเสียงทุ้มต่ำ มุมปากยังคงเจือรอยยิ้มจางๆ ไม่เปลี่ยน เพียงแต่สายตากลับฉายแววรอคอย

ครั้นหวังดีสดับดังนั้น สี่พระพักตร์พลันหม่นคล้ำลงเล็กน้อย

แคว้นเป่ย์หลู่ตั้งอยู่ทางเหนือของหนานเยว่ อาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาลยิ่งกว่าหนานเยว่ นับเป็นแคว้นใหญ่แคว้นหนึ่ง ทว่าด้วยความที่ดินแดนตอนเหนือหนาวเย็นทารุณ แคว้นเป่ย์หลู่จึงไม่นับว่าร่ำรวยมั่งคั่ง แม้กระนั้นหลายปีมานี้ แคว้นเป่ย์หลู่จู่ๆ ก็เรืองอำนาจขึ้น จึงมีอาจดูแคลนได้

จयाเสียดีด้าริอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตรัสอย่างเนิบช้า “เมื่อเป็นเช่นนี้ ก็มีแต่ต้องทำให้ธิดาของตั้งอานโหวผิดหวัง ให้นางเป็นชายารองแล้ว!” พลันรู้สึกโล่งพระทัยที่ปิ่นต้นเพียงพระราชทานสมรสให้ แต่มิได้ระบुขัดว่าต้องให้ธิดาของตั้งอานโหวเป็นชายาเอก

แน่นอนว่าสีหน้าของตั้งอานโหวเจี๊ยงเยียนย่อมไม่น่ามองนัก ทว่าก็ยังคงยิ้มเล็กน้อย พลังก้าวออกมาข้างหน้า เอ่ยว่า “เสียดินหวังรูปโฉมงดงามดั่งมังกรหงส์ บุตรสาวของกระหม่อมสามารถแต่งเข้าจวนหวังได้ นับว่าเป็นบุญวาสนาแต่ปางก่อน ไหนเลยจะต้องผิดหวัง กระหม่อมขอบพระทัยในพระมหากรุณาธิคุณของฝ่าบาทยิ่งแล้วพะย่ะค่ะ”

หวังดีพยักพระพักตร์ พร้อมรอยพระสรวลบางๆ “ท่านขุนนางมิต้องเกรงใจ” เย่ยู่เยียนถอยกลับไปนั่งตามเดิม มุมปากประดับรอยยิ้มชวนให้หัวนโหวพลาถมองไปยังองค์หญิงอิงเชิงแห่งแคว้นเป่ย์หลู่ที่อยู่ทางฝั่งพระญาติหญิง

ฝ่ายอิงเชิงเองก็ซ้อนตาที่เปี่ยมไปด้วยรอยยิ้มขึ้นมอง ต่างฝ่ายต่างสบตากันด้วยความรักใคร่ลึกซึ้ง

“ดวงเนตรลอบมองสอดประสาน กระเพื่อมหวังกระสันหา ดังวีรคลื่นในสารทล” มีรู้เพราะเหตุใด จู่ๆ กลอนท่อนนี้จึงผุดขึ้นมาในห้วงคิดคำนึงของ

เจียงเซ่อเซ่อ

แรกเริ่มเดิมทีที่หวงตี้พระราชทานสมรสนั้น ก็ได้ทรงชี้ชัดว่าเจียงเซ่อเซ่อคือชายาเอก รับสั่งเพียงว่าเป็นพระชายา แม้กระนั้น สมรสพระราชทานจากหวงตี้ ไหนเลยจะหมายถึงชาयरองได้ บัดนี้เย็บช่อเยียนเพิ่งจะกลับมาไม่ทันไร ก็ทรงลดตำแหน่งนางซึ่งเป็นที่ชายาเอกลงไปเป็นชาयरองเสียแล้ว อันที่จริงไม่ว่าจะเป็นชายาเอกก็ดี ชาयरองก็ช่าง ล้วนเป็นเพียงชื่อเรียกขานเท่านั้นสำหรับเจียงเซ่อเซ่อแล้ว หาได้แตกต่างกันไม่

ทว่าในสายตาผู้คนทั่วไป ระหว่างชายาเอกกับชาयरองนั้น กลับแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน

ชายาเอกคือภรรยาหลวง ส่วนชาयरองคืออนุภรรยา

บุรุษผู้หนึ่งสามารถมีอนุภรรยาได้หลายคน แต่มีภรรยาหลวงได้เพียงหนึ่งเดียว ต่อให้อนุภรรยาคนหนึ่งอย่างนางได้รับความโปรดปรานมากสักเพียงใด ย่อมไม่มีวันอยู่เหนือภรรยาหลวงได้ เหมือนเช่นลัทธิฆราวาสของเจียงเซ่อเซ่อ

เจียงเซ่อเซ่อไม่เคยเข้าใจเลยว่าเหตุใดมารดาจึงยอมแต่งเข้ามาเป็นอนุภรรยา แม้นางจะเพียรพยายามปรับตัวให้เข้ากับจวนโหวเพียงใด ทว่าจากที่เจียงเซ่อเซ่อได้เห็น มารดากับจวนโหวนั้นไม่อาจเข้ากันได้ แม้เจียงเยียนผู้เป็นบิดาจะดีต่อมารดาอย่างนัก แต่เจียงเซ่อเซ่อรู้ดีว่ามารดามีได้มีความสุข

ที่จวนสกุลเจียง พูเหรินใหญ่ผู้มีชาติกำเนิดสูงศักดิ์มักดูแลดูแลคนชาติกำเนิดของพูเหรินรองอย่างมารดาของนางเสมอ ทว่ามารดากลับไม่ถือโกรธได้แต่เผชิญหน้ากับทุกสิ่งด้วยรอยยิ้มน้อยๆ นั้น

มารดามักพูดถึงเรื่องท้องทะเลให้เจียงเซ่อเซ่อฟังอยู่บ่อยครั้งว่า ยามตะวันตกดินก็ยลผืนน้ำ ราตรีกาลสดับฟังเสียงคลื่น ท้องน้ำและท้องนภาอันกว้างใหญ่ไพศาล แสงจะอิสริเสรี

เจียงเซ่อเซ่อเคยล้นวาจาไว้ว่า นางจะไม่วันเป็นอนุภรรยาของบุรุษเหมือนเช่นมารดาเด็ดขาด ทว่าช่างน่าขันนัก คำคตินั้นนางกลับตกต่ำกลายเป็นอนุเสียได้ ซ้ำยังเป็นอนุที่คงมีวันได้รับความรักไปตลอดกาล ที่เลวร้ายที่สุดคือ นางไม่อาจปฏิเสธได้เลย เพราะเรื่องการแต่งงานของนางเกี่ยวพันถึงเกียรติยศศักดิ์ศรีของ

ตระกูลเจียงทั้งตระกูล นางคือคุณหนูผู้มีความรู้และมีเหตุผล จึงมีอาจกระทำ บุ่มบ่ามตามอำเภอใจ ความรู้ที่นางได้รับการอบรมสั่งสอนมาไม่ยอมปล่อยให้ห่าง ทำเช่นนั้นได้ อีกทั้งบิดามารดาของนางยอมไม่ยินยอมเช่นนั้นด้วย

เจียงเซ่อเซ่อหนึ่งเงียบเช่นนั้น ดวงหน้าประดับรอยยิ้มงดงามเจิดจ้า ทั้งสงบนเสี่ยม สง่างาม และดูเลื่อนลอย

สิ่งที่นางต้องการคือความรักของหนึ่งคู่ครองในหนึ่งภพชาติ เยี่ยอู่เยียน มิใช่ชายอันเป็นที่รักของนางแล้ว นางเองก็จะไม่ทุกข์ใจเพราะเขานักเช่นกัน

งานเลี้ยงราตรีเริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ เหล่านางกำนัลพากันเดินขวัไชร่วราวกับผีเสื้อกริดกรายท่ามกลางมวลบุปผา ยกอาหารพร้อมสุราสละลิศมารับรอง ไม่ขาดสาย ครั้นเสียงดนตรีสนุกสนานจากเครื่องสายดังขึ้น นางระบำรูปโฉมงดงามในชุดผ้าไหมบางเบาสิบสองนางก็ขึ้นมาร่ายรำอย่างร่าเริงอ่อนช้อยบนพรมแดงกลางพระตำหนัก

คนงาม ระบำงาม ดนตรีไพเราะ

สุราเลิศ อาหารเลิศ บุปผาหอมหวาน

นี่เป็นคำคืนที่ดีคืนหนึ่ง นางไม่มีเหตุผลใดที่จะไม่เสพลุสความรื่นรมย์ทั้งหมดนี้

เจียงเซ่อเซ่อหลุบตาลงยิ้มบางๆ มือเรียวยกจอกสุราขึ้นดื่มอีกหนึ่ง แล้วจึงคืบกับข้าวใส่ปากอีกคำ

“ได้ยินว่าสตรีแคว้นเป่ย์หลู่ล้วนเชี่ยวชาญการขับร้อง เสียงขององค์หญิงอิงเซียงไพเราะดุจเสียงสวรรค์ มิรู้ว่าองค์หญิงจะยินดีขับร้องให้พวกเราฟังสักเพลงหรือไม่” ผู้ที่เอ่ยคือองค์รัชทายาทแห่งวังตะวันออกเยี่ยอู่จิน

เยี่ยอู่จินคือพระโอรสองค์โตในหมิงหวงโฮ่วองค์ปัจจุบัน ได้รับความโปรดปรานจากหวงตี้และหวงโฮ่วอย่างยิ่งมาตั้งแต่ยังเล็ก อุปนิสัยโหดเหี้ยมนี้เขาสวมชุดขาววังสีด้าตัดเย็บด้วยผ้าไหมทอดิ้นเมฆา^๔ สืบเลื้อด้านหน้าปัก

^๔ ผ้าไหมทอดิ้นอันเป็นหนึ่งในสี่ผ้าไหมทอดิ้นเงินด้นทองอันเลื่องชื่อของจีน มีต้นกำเนิดจากเมืองหนานจิง (นานกิง) ผลิตขึ้นสำหรับจักรพรรดิและเชื้อพระวงศ์โดยเฉพาะ

ดินทองลายเมฆมงคลและมังกรเหินเมฆมา คีระระสวณกาน^๖ ทองคำประดับหยกม่วง
คิ้วเรียวคม ดวงตาสดใส ใบหน้าเกลี้ยงเกลาหล่อเหลา นัยน์ตาสีดำทอประกาย
เยียบเย็น จ้องมององค์หญิงอิงเซียงที่กำลังอ้อมเอมอยู่เยียบๆ

ราวกับว่าอึ้งเซียงคุ้นเคยกับคำเชื้อเชิญเช่นนี้จนเห็นเป็นเรื่องปกติ แพ
ขนตายาวไหวระริก พยักหน้ารับพร้อมรอยยิ้ม

ทว่าเย็บอุเยียนกลับไม่พอใจอยู่บ้าง ดูเหมือนเขาจะคาดไม่ถึงว่าองค์
รัชทายาทจะเอ่ยออกมาเช่นนี้ หัวคิ้วพลันขมวดมุ่นเล็กน้อย ขณะที่กำลังจะ
ออกปากปฏิเสธกลับได้ยินพระสุรเสียงของหมิงหวงโส่วดังมาว่า “ฝ่าบาท
หม่อมฉันเองก็เคยได้ยินมาว่าสตรีแคว้นเป่ย์หลู่^๗นั้นล้วนเชี่ยวชาญเรื่องการขับร้อง
จึงอยากลองฟังสักครั้งเพคะ!”

จयाเสียงดีพยักพระพักตร์ พร้อมแย้มพระสรวล “เมื่อเป็นเช่นนี้ เราเอง
ก็อยากฟังเช่นกัน”

อึ้งเซียงยืนขึ้น เอียงกราบเข้ามาตรงกลางพระตำหนักพลางคลี้อยมบาง
“อึ้งเซียงยินดีขับร้องถวายให้โส่ว ฝ่าบาท และหวงโส่วสักเพลง เป็นการถวาย
พระพรเพคะ”

“ช้าก่อน” หมิงหวงโส่วพลันรับสั่งขึ้นมาทันใด “เป็นนาง”^๘ ได้ยินว่าธิดา
ของตังอานโหว่ชานาญบรรเลงพิณ มีผู้ให้คุณหนูเจียงบรรเลงดนตรีประกอบให้
องค์หญิงอิงเซียงไปด้วย คงจะล้าเลิศดุจบทเพลงของเทพเซียนบนโลกมนุษย์
เป็นแน่” หวงโส่วแย้มพระสรวล ดวงเนตรงามพุ่งตรงไปที่เจียงเซ่อเซ่อ

เดิมเจียงเซ่อเซ่อคิดจะนั่งลิ้มชิมรสอาหารชั้นเลิศเยียบๆ นึกไม่ถึงว่าจะ
กลายเป็นจุดสนใจของผู้คนอีกครั้ง จึงได้แต่ลอบถอนหายใจด้วยความกลัดกลุ้ม
คำคตินั้นนางถูกกำหนดให้ไม่อาจอยู่อย่างสงบได้เสียแล้ว

นางวางตะเกียบหยกลงอย่างไม่มีริบร้อน ลูกขึ้นถวายบังคม

ได้ยินเพียงเสียงเยียบเย็นของเย็บอุเยียนดังแว่วมา “พระบิดา เสียง

^๖ เกี่ยวครอบครัว

^๗ สรรพนามเรียกแทนตัวเองของเชื้อพระวงศ์ฝ่ายหญิง

ขับร้องของอิงเชียงเหมาะแก่การร้องสด ไม่เหมาะที่จะมีเสียงดนตรีประกอบ เสียงพิณกลับจะทำให้เสียงอันไพเราะของนางไม่กังวานไพเราะยะยะคะ”

เจียงเซ่อเซ่อยกหน้าขึ้นด้วยความประหลาดใจอยู่บ้าง จึงเห็นดวงตาเรียว นามองคูนั่นของเยี่ยอู่เยียนกำลังมองมาที่นาง

ทั้งเย็นชา สงบนิ่ง ลุ่มลึก และคมกริบ

ในแวตตาที่เขามองนาง ไม่ว่าอารมณ์ใดล้วนมีทั้งสิ้น เว้นแต่ความอบอุ่น เท่านั้นที่หาไม่มี

เป็นครั้งแรกในคำคืนนี้ที่เยี่ยอู่เยียนชายตาแลนาง บางทีอาจเพราะมาถึง ตอนนี้แล้ว เขาจึงค่อยจำได้ว่าหญิงสาวในชุดสีฟ้าเรียบง่ายผู้นี้ก็คือเจียงเซ่อเซ่อ ว่าที่ชายารองของเขา

เขาบอกว่าเสียงร้องขององค์หญิงอิงเชียงไม่เหมาะที่จะมีดนตรีประกอบ ความหมายก็คือนางไม่คู่ควรที่จะบรรเลงดนตรีกับองค์หญิงอิงเชียง เสียงพิณของนางจะทำให้เสียงอันไพเราะขององค์หญิงต้องต่างพร้อย

เจียงเซ่อเซ่อหาได้โกรธเคือง เพียงคลี่ยิ้มบางเท่านั้น รอยยิ้มงามสง่า ดูเยือกเย็นสุขุมราวกับแสงจันทร์บนผืนน้ำ นางเลิกคิ้วเล็กน้อย ตรงหว่างคิ้ว เปี่ยมด้วยเสน่ห์แห่งความสูงศักดิ์และสง่างาม

“ขอบพระทัยหวังโหว่ที่ทรงพระเมตตา เพียงแต่ฝีมือดีดัดพินของเซ่อเซ่อนั้น ธรรมดา เกรงว่าจะสร้างความลำบากพระทัยให้แก่องค์หญิงเพคะ” เจียงเซ่อเซ่อเอ่ยเรียบๆ พลางเบนสายตาไปทางหมิงหวงโหว่ มิใช่ว่านางถ่อมตน แต่นางไม่ต้องการเช่นนั้นจริงๆ ในเมื่อเยี่ยอู่เยียนไม่ยินดียะจะให้นางบรรเลงพิณคู่กับ องค์หญิงอิงเชียง นางก็จะทำตามความประสงค์ของเขา

“อ้อ แม่นางเจียงมีต้องถ่อมตัวไป เรายังเคยได้ยินอีกว่า ทั้งเรื่องพิณหมากล่อม อักษรพู่กัน และวาดภาพ ไม่มีสิ่งใดที่เจ้ามิชำนาญ เป็นยอดหญิงอัจฉริยะเลื่องชื่อแห่งเมืองหลวง หากเจ้าบรรเลงดนตรีประกอบการขับร้องของ องค์หญิงอิงเชียง ย่อมไม่มีสิ่งใดจะดีกว่านี้อีกแล้ว” หวงต๋ต๋รสนั้นมาบ้าง

เพราะลดตำแหน่งเจียงเซ่อเซ่อจากชายาเอกเป็นชายารอง จึงรู้สึกละอายอยู่ในพระทัย ยามนี้เมื่อองค์หญิงอิงเชียงจะแสดงขับร้อง หวงต๋ต๋รจึงทรงหวังว่า

เจียงเซ่อเซ่อจะแสดงฝีมือออกมาได้เช่นเดียวกัน

เมื่อหวงตีรับสั่งด้วยพระองค์เอง เจียงเซ่อเซ่อก็มีอาจบปฏิเสศได้อีก ทำได้เพียงเยี่ยงอย่างออกจากที่นั่ง มหายศตรงหน้าพินซึ่งวางอยู่กลางพระตำหนักใหญ่

อ้ออิงเซียงมองเจียงเซ่อเซ่อพลางยิ้มละไม ในดวงตากลมโตใสกระจ่างนั้น หอประกายและไร่เดียงสา นางย่อมรู้ว่าเจียงเซ่อเซ่อคืออดีตว่าที่ชายาเอกของเยี่ยอู่เยียน กระนั้นกลับมิได้รู้สึกลำบากใจแม้แต่น้อย

“คุณหนูเจียง ข้าจะร้องเพลง *องค์หญิงเพียวโวน่า* เป็นบทเพลงที่แพร่หลายที่สุดในแคว้นเป่ยหลู่ของเรา คุณหนูเจียงเคยฟังหรือไม่” อ้ออิงเซียงเอ่ยถามเสียงหวาน

เจียงเซ่อเซ่อมองดวงตากลมโตใสบริสุทธิ์ ทั้งรอยยิ้มเอียงอายตรงมุมปากของอ้ออิงเซียง นางจำต้องยอมรับว่าองค์หญิงแคว้นเป่ยหลู่ผู้นี้ นับเป็นสตรีที่ชวนให้ผู้คนชื่นชอบผู้หนึ่งอย่างแท้จริง

เจียงเซ่อเซ่อยิ้มบางๆ “บทเพลงนี้เซ่อเซ่อไม่เคยได้ฟังมาก่อน ขององค์หญิงทรงขับร้องสดลึกรอบหนึ่งก่อน แล้วเซ่อเซ่อก็จะบรรเลงดนตรีคลอตามได้พะคะ”

ทั้งสองปรึกษาหารือกันเป็นที่เรียบร้อย ครั้นอ้ออิงเซียงถวายบังคมต่อไ้ไ้หว่ หวงตี้ และหวงไ้หว่แล้ว จึงเริ่มเอื้อนเสียงขับร้อง

ครั้นได้ฟังท่วงทำนองขับขานของอ้ออิง เซียงเจียงเซ่อเซ่อจึงรู้ว่าคำพูดเมื่อครู่ของเยี่ยอู่เยียนเป็นความจริงโดยแท้ เสียงขับร้องของอ้ออิงเซียงมิใช่ไพเราะอย่างสามัญ เสียงของนางนั้น คล้ายดังถูกชะล้างด้วยธารหิมะบนยอดเขาสูง ทั้งใสเสนาะและกังวาน บริสุทธิ์และไกลเกินเอื้อม กังวานไกลไร้ที่สิ้นสุดท่ามกลางทำนองแว่วหวานนั้น

บทเพลงนี้มีชื่อว่า *องค์หญิงเพียวโวน่า* แม้เจียงเซ่อเซ่อจะไม่รู้ภาษาของแคว้นเป่ยหลู่ แต่ก็รู้ว่า “เพียวโวน่า” นั้นหมายถึงดวงจันทร์ องค์หญิงเพียวโวน่าก็คือเทพธิดาจันทร์หาตนเอง การที่อ้ออิงเซียงขับร้องเพลงนี้ก็เพื่อโอ้อวดว่าตนคือเทพธิดาจันทร์หาแห่งแคว้นเป่ยหลู่ใช่หรือไม่ องค์หญิงผู้นี้ช่างมั่นใจในตนเองยิ่งนัก

จากน้ำเสียงของอ้ออิงเซียง เจียงเซ่อเซ่อสามารถสัมผัสได้ถึงความรู้สึกอึกทึกและเร้าร้อนของสตรี บทเพลงนี้ไม่เพียงมีท่วงทำนองสูงเท่านั้น แต่ยังสลับซับซ้อน

อีกด้วย จึงไม่ยากต่อการเล่นดนตรีประสานแน่นอน เวลานี้เจียงเซ่อเซ่อนึกสงสัยเหลือเกินว่าองค์หญิงอิงเซียงที่ดูเหมือนจะมีจิตใจบริสุทธิ์ไร้เดียงสาผู้นี้ กำลังจ้องกลั่นแกล้งนาง ไม่อยากให้นางเล่นดนตรีประสานใช่หรือไม่

ทว่าเจียงเซ่อเซ่อรู้ดี หากนางปฏิเสธ หวังตั้งจะต้องไม่พอพระทัยเป็นแน่ แต่หากนางเล่นดนตรีประสาน เช่นนั้นก็เท่ากับแย่งความสนใจจากองค์หญิงอิงเซียง นางไม่ปรารถนาจะชิงความโปรดปรานกับองค์หญิง ทั้งไม่มีแก่ใจจะแสดงออกต่อหน้าเยี่ยอยู่เยียนด้วย

เจียงเซ่อเซ่อตรึงตรองอยู่นาน ในที่สุดก็ก้มศีรษะหลุบตาลง มือเรียบวางดีดสายพิณเบาๆ เกี่ยวสลักรอสายอย่างแหล่ซ้า ท่วงทำนองดนตรีโสเภาะโสตดังออกมา ประดุจธารน้ำหะล้างศิลา ดุจมุกกระพริบจานหยก เสียงพิณแผ่วแผ่วโอบรรเลงท่วงทำนอง ผู้คนต่างกลั่นลมหายใจ ตั้งใจฟังเงียบๆ ขณะที่เสียงพิณกำลังจะประสานรวมกับเสียงขับร้อง ทันใดนั้นพลันเกิดเสียงดังผึง สายพิณขาดสะบั้น

ทุกคนไม่ทันได้ตั้งตัวสะดุ้งเฮือกในทันใด

เพลงพิณยังไม่ทันถึงท่อนหลัก ไม่คิดว่าสายพิณกลับขาดเสียได้ ท้ายที่สุดฝีมือบรรเลงพิณของยอดหญิงอัจฉริยะแห่งเมืองหลวงจึงไร้วาสนาที่จะพิสูจน์ให้เป็นที่ประจักษ์

ทุกคนต่างนึกเสียดายแทนเจียงเซ่อเซ่ออยู่ในใจ โอกาสที่จะได้แสดงความสามารถเฉพาะพระพักตร์ไท่โฮ่วและหวังตั้งนั้น มิใช่ว่าใครๆ จะมิได้ บางทีอาจเพราะคุณหนูเจียงตั้งต้นเต็นเกินไป จึงทำให้สายพิณขาดกระมัง

มีเพียงเจียงเซ่อเซ่อที่รู้ว่า สาเหตุที่สายพิณขาดเป็นเพราะนางโจจรมลปราชญ์ ใช้เล็บกรีดสายพิณจนสะบั้นนั่นเอง